

La vânătoare

George Topârceanu

I. Decorul

Sus, pe dealuri, Toamna pune
Miriști galbene-n lumină,
Arături ca de cărbune
Și mohoare de rugină.

Rânduri-rânduri, spre câmpie
Se perindă nori de plumb
Peste larga simetrie
De coline cu porumb.

Iar când soarele străbate,
Luminând peisajul vast
De dreptunghiuri colorate
Într-un limpede contrast,

Saltă-n valuri jucăușe
Și foșnește lung sub soare,
Cu mătasă la pănușe,
Mămăliga viitoare...II. Un iepure

Scurt, mohorul a foșnit...
Și spre neagra arătură
Într-o clipă s-a ivit
Un măgar-miniatură!

Din căpiță sare pleavă,
Sar gunoaie dintr-un snop.
Pușca scoate fum pe țevă
Și pornește ca un dop...

A căzut... ba nu! Din goană,
Mic, elastic și urgent,
Lâng-o tufă de simziană
A făcut un compliment.

Spre porumb acum s-abate...
Un scaiete zăpăcit
Îl întreabă: - Ce e, frate?
- Sunt teribil de grăbit!...

Alungat ca de furtună,

Cu picioare de lăcustă,
Se destinde și s-adună
Peste-o miriște îngustă.

Ca o minge se prăvale,
Se coboară și se suie
Prin hârtoapele din vale:
Uite-l - nu e, uite-l - nu e!...

Liniștea coboară iarăși
Peste țarinile moarte...
- L-ai scăpat! zice-un tovarăș.
- Mi-a sărit cam de departe...III. Masa

Din văzduh abia s-aude
Țipăt jalnic de prigorii...
Cu ciubote mari și ude
Stau la masă vânătorii.

Toți cu pușca lângă geantă,
Guralivi și orășeni,
Pun o pată discordantă
Pe căpița de strujeni.

Și e frig, și toți îngheață...
Și din când în când nu strică,
Începând de dimineață,
Câte-un strop de săcărică...

- Într-o toamnă, zice unul,
La un capăt de răzor
M-am oprit să scot tutunul...
Când, de jos, de la picior,

Fără veste văd că-mi sare
Un șoldan cât un vițel,
Și stârnește-n goana mare
Alți vreo șapte după el!

Trag cu ploaie în grămadă,
Fără să țintesc deloc...
Cine s-aștepta să-mi cadă
Patru iepuri dintr-un foc?...

- Astea sunt invenții pure...
Mie mi s-a întâmplat,
La o goană-ntr-o pădure,
Un mister adevărat.

Nici nu m-așezasem bine,
Stam cu pușca subsuoară...
Când deodată lângă mine
Se oprește-o căprioară.

Stă și-ascultă, imobilă...
Eu atunci - mă știți cum sunt -
M-a cuprins un fel de milă:
Am oftat... și-am tras în vânt.

Când văzu că "umplutura"
Trece fără s-o atingă,
Ea și-a-ntins la pușcă gura
Și-a-nceput... așa s-o lingă...

- I-auzi colo, ce curaj, mă!
Asta și-a-ntrecut perechea!
... Buruienile din preajmă
Trag și ele cu urechea.

Un măceș de două șchioape
Zice-n taină unui spin:
- Dumneata ești mai aproape,
Ia-l de mânecă puțin!IV. La întoarcere

Vântul curge spre câmpie
Transparent și uniform.
Toate ierburile-nvie,
Toate țarinile dorm.

Ici și colo se ridică
Câte-un nour alb de praf...
Străjuind șoseaua mică
Stâlpii rari de telegraf

(Tot mai singuri, ceafă-n ceafă,
Suluri vinete de fum
Lungi ca gâturi de girafă),
Înșirați pe lângă drum,

Spre orașul plin de turle
Stau privind c-un aer tâmp...
Și deodată-ncep să urle
Că-i apucă noaptea-n câmp.